

Secese versus křídýlka

Se svými dvěma vnuky Bertíky se nevidám moc často. Nejsou sice úplně z venkova, ale i satelitní sídliště v dosahu Pražské integrované dopravy k integraci svých obyvatel moc nepřispívá. Bertíci, tedy dvojčata Norbert a Albert si ale podobné frustrace vůbec nepřipouštějí. Jsou zdraví, veselí a hrají a také dost zcestovalí. Z Evropských hlavních měst viděli mnohem víc než já - nikoliv snad pro mou vadu zraku, ale spíš pro rozdílnou četnost příležitostí.

Maminka i tatínek pracují v Praze a vydělávají slušné peníze. Podle mého názoru je utrácení celkem rozumně, za poznávací výlety a pobyty v kulturních centrech západní Evropy. Někdy se ale přihodí, že rodná matička Praha zůstává v závěsu za Londýnem, Paříží, Římem či Benátkami nebo Frankfurtem nad Mohanem. Na Prahu je možné se spolehnout, vždyť je přece logicky stále po ruce!

Bertíci dosáhli letos ve vzdělávacím procesu 2. stupně a jejich maminka usoudila, že už jsou dost velcí, aby se naučili samostatně dojíždět do kvalitní školy a stali se tak součástí české metropole. Škola, kterou rodiče vybrali, je v historické části Prahy, nedaleko Náměstí republiky. Budova je zvenčí středověká, leč uvnitř hezky postmoderně vybavená.

Bertíci se během prvních dvou dnů nového školního roku bez obtíží naučili chodit na metro a pak vlakem nebo busem domů. Naučili se i perfektně zvládat nejbližší okolí školy včetně obchodního centra Paládium, z jehož spletné architektury má trauma ne jeden Pražan. To ale trochu předbívám.

„Tak hoši, jak oslavíme začátek nového školního roku v nové škole?“

„Super babičko“, vykřikli téměř unisono, „půjdeme do KFC na křídýlka“.

Poněkud jsem se zalekla. Původně jsem si představovala zmrzlinové orgie v nějaké romantické cukrárně, ale netroufla jsem si ani špitnout. Jen jsem trochu namítala: „ale KFC je v Paladiu a tam já se nevyznám.“

Ani domluvit mě nenechali: „Nebud' měkká, babi, my tě tam dovedem“.

Vůbec jsem nechápala, jak se mohli během dvou dnů naučit z paměti celé Paládium včetně obchodu s morčaty, obchodu s domácími limonádami, toalet zdarma. Zatímco jsem máchajíc bílou holí za nimi pelášila, stačili mi ještě přes rameno popisovat cestu kudy se řítíme. Byla jsem ráda, že mají bundy výrazných barev, protože bych je asi jinak rychle ztratila. Nechápu, proč ty děti musí tak kmitat, copak mají tak šílený hlad?

V KFC jsem byla dovedena ke zdroji teplé vody na umytí rukou, byl mi vybrán stůl a decentně jsem byla požádána o platební kartu. O pět minut starší Norbert se jen ještě potichu ujistil, že ji mám krytou. Bertíci odkvačili a já zůstala se svými myšlenkami. Nebyla bych to já, abych na oslavu začátku školního roku promptně nevymyslela zajímavý a poučný program.

A již jsou chlupci zpět! Každý třímá podnos s různými krabičkami, balíčky, brčky, věčnými kelímky a ubrousky. Dostala jsem ubrousek, kávu a jakýsi rohlík, v němž se též nacházelo cosi z kuřete. Jídla ubývalo, kelímky se stále a znovu plnily nezdravou colou, mastných ubrousků a prázdných krabiček přibývalo. Konečně si Norbert i Albert pohládili břicha a nejspíš se mě zeptali, jestli mám dost. Ukázala jsem gestem pod bradu a tak jsme šli.

Na náměstí republiky jsem je přiměla, abychom přešli na protější chodník a postavili se čelem k Obecnímu domu. Zde jsem se nadechla a vedla dlouhý monolog o této ojedinělé stavbě na někdejší místo Králova dvora. A jak Karel Špillar vyhrál tu soutěž o průčelní obraz, podle kterého se ta mozaika - dívejte se nahoru, kluci, jmenuje Hold Praze. Několik vět o secesi, Alfonsu Muchovi a Mikoláši Alšovi. Ještě něco o Smetanově síni, ještě něco o vyhlášení republiky v r. 1918, něco o sametce a Občanském fóru. Krapítek o Prašné bráně a krapítek o Empirovém slohu Paláce Hybernia. Kluci poslouchali ani nedutali, dokonce mi připadalo, že je to šíleně baví. Nebo jsou vychováni k tomu, aby nechali starší lidi a učitele vymluvit?

Když jsem si vydýchla, zmínila jsem ještě restauraci a krásnou stylovou kavárnu v přízemí Obecního domu, kde se blýskají zrcadla, číšníci mají fraky a hrají zde na piáno lidi, kteří fakt umějí.

Znovu jsem se nadýchla, protože mi hlavou bleskl geniální nápad. Jen jsem musela vteřinu přemýšlet, jestli si budu moci dovolit jej zaplatit:

"A víte co, kluci? Já vás zvu, abychom v té náááádherné kavárně oslavili v prosinci svátky chanuka. Osm svíček na stole, koblihy a nějaké dobré pití, co říkáte?" libovala jsem si v duchu nad svou originalitou. Mohu jim při té příležitosti povědět něco o tomto významném židovském svátku z doby povstání Makabejských.

Podívali se na mne s jakousi tolerantní trpělivostí. Pak povídá o pět minut mladší Albert: "Určitě, babičko, jestli chceš. Ale pak půjdeme do KFC, jo??"

Delicie Nerková